

Tarptautinio bestselerio
Kol dar neatšalo kava
autoriaus romanas

Kol dar neišnyko prisiminimai

TOSHIKAZU KAWAGUCHI

baltos lankos

Toshikazu Kawaguchi

Kol dar neišnyko prisiminimai

romanas

Iš japonų kalbos vertė Miglė Dumšaitė-Červokienė

baltos lankos

Pirma istorija

Dukra

– Kodėl tu Hokaide?! – ragelyje aidėjo spigus Kei Tokitos balsas.

– Nagi, sakau tau, nurimk.

Nagarė Tokita neturėjo kada ilgesingai klausytis keturiolika metų negirdėto žmonos balso.

Dabar Nagarė yra Hokaide, Hakodatės mieste.

Hakodatėje gausu vakarietiško stiliaus namų, pastatytų dvidešimto amžiaus pradžioje. Šie pastatai, išsibarstę po visą miestą, išsiskiria tuo, kad jų pirmas aukštas japoniško stiliaus, o antras – vakarietiško. Savita atmosfera trykštantis Motomači rajonas, įsikūręs Hakodatės kalno papėdėje, yra populiarus turistinė vieta. Ji garsėja tokiais objektais kaip senieji Hakodatės kultūros namai, seniausias Japonijoje keturkampis elektros stulpas ir įlankos rajono raudonų plytų sandėliai.

Nagarės pašnekovė Kei šiuo metu yra Tokijuje, kavinėje „Funiculi Funicula“, kurioje galima keliauti laiku.

Tam, kad susitiktų su dukra, Kei atkeliavo į ateitį peršokdama penkiolikos metų atkarpą. Tačiau ateityje ji galėjo pabūti labai trumpai, tik kol kava visiškai atšals. O Hokaide esantis Nagarė net nenutuokė, kiek toji kava jau spėjo ataušti.

Būtent todėl Nagarė privalėjo kalbėti glaustai ir eiti tiesiai prie reikalo.

– Neturiu kada aiškinti, kodėl esu Hokaide. Atidžiai manęs paklausyk.

– Ką? *Tu* neturi laiko? – Žinoma, Kei puikiai suprato, kad laiko nėra. – Tai *aš* neturiu laiko! – šovė ji.

Bet Nagarė nekreipė dėmesio į jos žodžius.

– Ten yra maždaug vidurinės mokyklos amžiaus mergaitė, taip?

– Kaip kaip? Vidurinės mokyklos amžiaus mergaitė? Taip, yra. Na, ta, kuri prieš maždaug dvi savaites, ar kiek ten, atvyko iš ateities su manimi nusifotografuoti.

Kei tai galbūt ir buvo dviejų savaitių senumo atsiminimas, bet Nagarei šis įvykis atsitiko prieš visus penkiolika metų. Tačiau dabar nevalia suklysti. Nors ir nelabai tikėtina, bet ten atsitiktinai galėjo būti ir kokia kita mergaitė.

– Ar didelių apvalių akių ir vilki megztinį aukštu kaklu?

– Taip taip, ta pati. Ir ką?

– Nusiramink ir paklausyk. Tu per klaidą nukeliavai penkiolika metų į ateitį.

– Ką? Sakau tau, labai prastai girdžiu!

Jam bandant pasakyti kai ką svarbaus, vėjas papūtė stipriau. Vėjui švilpiant į Nagarės telefono mikrofoną, Kei beveik nieko negirdėjo. Tačiau laikas spaudė. Nagarė suskubo:

– Šiaip ar taip, tai ta mergaitė tau prieš akis!

– Hm? Ką? Kas ta mergaitė?

– Mūsų dukra!

– Ką?!

Telefonas Nagarės rankoje visiškai nutilo. Tuomet vietoj Kei balso pasigirdo donnn donnn – tai mušė „Funiculi Funicula“ kavinėje esantis antikvarinis sieninis laikrodis.

Lengvai atsidusęs, Nagarė ėmė ramiai aiškinti:

– Tu iškeliavai, pažadėjusi nuvykti dešimt metų į ateitį, todėl greičiausiai manai, jog mūsų dukrai dabar turėtų būti maždaug dešimt. Bet per klaidą atkeliavai ne dešimt metų į ateitį penkioliktą valandą, kaip planavai, o penkiolika metų į ateitį dešimtą valandą ryto. Gerai apsidairyk, juk vidurinis laikrodis rodo dešimt, tiesa?

– Hm, na, taip...

– Grįžusi iš ateities, tu mums apie tai papasakojai, bet dėl neišvengiamų priežasčių dabar vis viena esame Hokaide. Kaip turbūt ir pati supranti, negaliu paaiškinti kodėl, nes nėra laiko. Šiaip ar taip... – greitakalbe bėrė Nagarė, o tada atsikvėpęs kalbėjo toliau: – Šiaip ar taip, kad ir trumpai, bet gerai įsižiūrėk į mudviejų sveiką, tvirtą, gražiai užaugusią dukrytę ir keliauk namo, – švelniai užbaigė jis ir padėjo ragelį.

Nuo ten, kur stovėjo Nagarė, matėsi tiesus, žemyn šlaitu besidriekiantis kelias, o jo gale mėlynavo Hakodatės uostas. Nagarė apsisuko ant kulno ir pradingo kavinėje.

Din dilin...

Hakodatė – šlaituotų gatvių miestas.

Mieste iš viso net devyniolika įkalnėn kylančių gatvių, tarp jų ir nuo seniausio Japonijoje betoninio elektros stulpo kylanti Dvidešimties sieksnių įkalnė, ir prie raudonų plytų sandėlių turistiniame įlankos rajone prasidedanti Dievo

Hačiman įkalnė. Dar yra Žuvų stebėjimo įkalnė ir Laivų stebėjimo įkalnė, besidriekiančios nuo Hakodatės prielaukos, bei Japoninių venerupių* ir Žaliojo gluosnio įkalnės, vedančios link Jačigaširos rajono.

Tačiau tarp tų daugybės įkalnių buvo įsimaišiusi viena, nežinoma turistams.

Ji neturėjo oficialaus pavadinimo, todėl vietiniai ją vadino Bevarde įkalne.

Kavinė, kurioje dirbo Nagarė, stovėjo Bevardės įkalnės pusiaukelėje.

Jos pavadinimas – „Donna Donna“.

Apie vieną šios kavinės kėdę sklandė keista miesto legenda.

Sakoma, kad atsisėdęs į tą vietą ir tik joje sėdėdamas gali nusikelti į norimą laiką.

Tačiau yra nemalonių...

Keletas labai nemalonių taisyklių:

- 1) Net ir atsidūręs praeityje, negali susitikti su jokių asmeniu, niekad nesilankiusiu šioje kavinėje.
- 2) Kad ir kaip stengtumeisi nukeliavęs į praeitį, dabarties nepakeisi.
- 3) Toji vieta, iš kurios galima sugrįžti į praeitį, yra užimta. Atsisėsti galima tik tada, kai iš jos pakyla ten sėdintis lankytojas.
- 4) Sugrįžus į praeitį negalima pakilti iš vietos ir vaikščioti.

* Valgomoji jūrinių moliuskų rūšis (čia ir toliau – vert. past.).

- 5) Praeityje galima pabūti tik tol, kol į puodelį įpilta kava atauš.

Ir tai dar ne visos bjaurios taisyklės.

Tačiau net ir šiandien į kavinę atklysta tie, kas girdėjo apie šią miesto legendą.

Kai pasikalbėjęs telefonu Nagarė grįžo į kavinę, jį iš karto užkalbino prie baro sėdinti Nanako Macubara:

– Nagare, ar tikrai nieko tokio, kad nelikot Tokijuje?

Nanako buvo Hakodatės universiteto studentė, jos šviesiai smėlinė palaidinė buvo sukišta į plačias kelnes – atrode šiuolaikiškai ir stilingai. Jos makiažas buvo švelnus, o lengvai pagarbanoti plaukai nerūpestingai surišti ant sprando.

Nanako žinojo, kad mirusi Nagarės žmona šiandien turėjo atkelti iš praeities į kavinę Tokijuje susitikti su dukra. Jai pasirodė keista, kad turėdamas šitokią galimybę po keturiolikos metų akis į akį susitikti su žmona, Nagarė nusprendė tik pasikalbėti telefonu.

– Hm, mhm, – neaiškiai numykė Nagarė ir, praėjęs lankytojoms pro nugaras, užlindo už baro.

Šalia Nanako sėdėjo mieguistai atrodanti Saki Muraoka su knyga rankose. Gydytoja Saki dirbo vienoje Hakodatės ligoninėje, psichiatrijos skyriuje. Jiedvi su Nanako buvo nuolatinės šios kavinės lankytojos.

– Negi nenorėjote susitikti su žmona?

Smalsus Nanako žvilgsnis buvo įsmeigtas į Nagarę – be-
maž dviejų metrų ūgio milžiną.

– Na, matai, ji juk, žinai...